

a k s á n y i Gellért: Én sok műnél igyekeztem meg-
rigyelni a kollégákat, hogy hogyan nyulnak általában a szerephez
és milyen utat követnek, hogyan jutnak el a premiérhez, ezt
Sztaniszlavszkij stílusában csinálják-e, avagy más stílusokban.

Én rengeteget küzdöttem ezzel a szereppel azért, mert
natúról kezdtem előrejönni. Mészáros Ági egyszer elkapott a ro-
lyosón, és megmondotta, hogy ő minden szerepet úgy kezd, mintha
először lenne abban a helyzetben. Nálam egy 60 éves pácsiról
volt szó, tehát hogyan legyek én abban a helyzetben? Nem tudtam
ezen túltenni magamat és amennyiben a saját figurámmal kezdtem
el a játékot, éreztem, hogy fals a darab mondanivalója szem-
pontjából, hiszen tudom nagyon jól, hogy amit mondok, azt egy
60 éves ember mondotta. Próbálni kezdtem. Hosszu idő telt el.
A nyári szünet alatt azután annyi impressziót kaptam, bár aka-
ratlanul is, e szerephez, hogy én már nem tudtam visszajönni,
nem tudtam elől kezdeni, nem tudtam a játékot azzal kezdeni,
hogy "mintha én csinálnám". Azután elkezdtük a szerepet, meg-
tettünk egy lépést, kezdtem ezt áthidalni és azt hittem, hogy
most már rakhatom rá a figura színeit, most már együtt éreztem
a szerepemmel. Ekkor Major engem visszafogott és ekkor újra el-
kezdte: mit csinálnál te, ha valakivel találkoznál, akivel na-
gyon fontos dolgot akarsz közölni és az nem figyel rád és odébb
megy? Ekkor értettem meg, hogy mit kell tennem, és most már
a kapcsolatot meg akarom teremteni. Én itt valami hibát lát-
tam, mivel nagyon fontos dolgot mondok el a színpadon, viszont
a kapcsolat csak később teremtődött meg, feltétlenül az én hibám-
ból Pufi bátyám és közöttem és ezért volt az, hogy egy nagyon
fontos mondanivaló elsikkadt, az, hogy a herceg megkérte Hérót.
Én ezt mindjárt az elején közöltem vele. Még ma is valahogyan
rosszul érzem magam e miatt.